

de levede før juni 1967, fik tilladelse hertil. Det var — som generalkommissæren havde udtrykt det — helt fornuftsstridigt at se permanente lejre stå ubenyttede hen på vestbredden, medens de tidligere indbyggere henslæbte deres liv i midlertidige teltlejre på østbredden. Man kunne derfor fra dansk side tilslutte sig de appeller, som især fra Storbritanniens og USAs repræsentanter var blevet rettet til Israel om at bestræbe sig på at løse det humanitære problem uden at afvente en permanent fredsordning. Dette ville også kunne have en heldig indvirkning på ambassadør Jarrings bestræbelser på at finde en altomfattende løsning. (Teksten til talen er aftrykt i bilag 8).

3. *Israels* repræsentant bemærkede bl. a., at spørgsmålet ikke var, hvorvidt det internationale samfund skulle hjælpe trængende mennesker — dette kunne alle være enige om burde ske — men derimod, hvorvidt hjælpen over en længere periode skulle koncentrerer om flygtningenes rehabilitering eller fortsat blot skulle bestå i understøttelse. I afventen af en omfattende løsning var det indlysende, at UNRWA måtte fortsætte sit arbejde, og Israel ville derfor støtte en rimelig forlængelse af organisationens mandat. Vedrørende spørgsmålet om de, der var flygtet efter krigshandlingerne i 1967, udtalte han, at man fra israelsk side fuldt ud var klar over spørgsmålets menneskelige aspekter, men omfanget af og hurtigheden, hvormed disse flygtnings tilbagevenden kunne fremmes, var uundgåeligt påvirket af de politiske og sikkerhedsmæssige forhold på stedet.

Israel accepterede oprigtigheden af sine venners moralske råd, men til gengæld burde disse acceptere oprigtigheden af det israelske ønske om at begrænse de menneskelige lidelser, så langt som det var muligt. Israels repræsentant redegjorde for de skridt, hans land havde taget eller agtede at tage til gennemførelsen af Generalforsamlingens og Sikkerhedsrådets opfordringer om at lade flygtningene efter 1967-krigshandlingerne vende tilbage. Han gentog forslaget om oprettelse af en reintegrerings- og kompensationsfond og understregede Israels villighed til at give prompte og substantielle bidrag til en sådan fond.

De *arabiske* indlæg bestod af kraftige angreb på Israel for brud på ildophørs-

aftalen, for ødelæggelse af landsbyer, for fortsatte deporteringer, for oprettelsen af israelske kolonier i de besatte områder og i øvrigt for overgreb på arabisk ejendom. Herudover gentoges de sædvanlige krav om gennemførelse af FN's resolutioner, således først og fremmest resolution 194 (III) af 11. december 1948 om repatriering af, henholdsvis erstatning til, de arabiske flygtninge.

De øvrige deltagere i debatten var først og fremmest en række østlande, der som venteligt helt og fuldt støttede de arabiske synspunkter; det understregedes, at problemet ikke var humanitært, men rent politisk og kun kunne løses ved, at Israel efterkom FN's resolutioner. Kun få afro-asiatiske lande deltog i debatten; deres indlæg var koncentreret omkring UNRWA og dens virksomhed, og kun få fremkom med politiske betragtninger.

4. Indlæggene fra repræsentanterne for de palæstinensiske organisationer bestod udelukkende af kraftige, følelsesbetonede angreb på Israel; i et af indlæggene gik man endog så vidt, at man krævede Israels eksklusion fra FN, samt at oprettelsen af den israelske stat blev erklæret ugyldig ab initio.

II. Resolutionerne.

USA forelagde den 20. november det fra tidligere år kendte resolutionsforslag, der beklager, at resolutionerne 194 (III) og 573 (VI) endnu ikke er gennemført; UNRWA anmodes om at fortsætte sin virksomhed, og alle regeringer opfordres til at yde bidrag til flygtningearbejdet; endelig forlænges UNRWAs mandat med tre år til 30. juni 1972. Forslaget vedtoges med 101 stemmer for, ingen imod, medens Israel afstod.

På baggrund af de mangfoldige opfordringer, som var blevet rettet til Israel om at lade 1967-flygtningene vende tilbage, fremsatte Tyrkiet den 9. december 1968 på Irans, Pakistans, Senegals, Jugoslaviens og egne vegne et resolutionsforslag, som anmoder Israel om at tage effektive og øjeblikkelige skridt med henblik på tilbagevenden uden forsinkelser for de personer, som flygtede fra områderne efter udbruddet af fjendtlighederne. Forslaget blev vedtaget med 91 stemmer for (herunder alle de nordiske lande), 1 imod (Israel), medens 9 afstod (Botswana, Colombia, Dahomey, Den do-